

Надвечеръ сѣщия день малката грабителка стоеше съ майка си на пѣтнитѣ врата на тѣхната кѣща и гледахъ кой минава по улицата, но отведнѣжъ неспокойната Цвѣтанка извика много уплашено: „ахъ, велики Боже, ето стражаритѣ идѣтъ!“ . . .

Това бѣхъ, наистина, двама стражари, които случайно минавахъ по край тѣхната кѣща. Цвѣтанка, като ги видѣ, си помисли, че тѣ идѣтъ за неж, за да ѝ затворѣтъ въ затвора, за днешната ѝ кражба.

Цвѣтанка до толкова се уплаши отъ това, щото, като извика, паднѣ несвѣстна въ рѣцѣтъ на майка си!

Когато Цвѣтанка се свѣсти, стражаритѣ бѣхъ отминѣли вече тѣхната кѣща. Тѣй, тази малка крадла, се изцѣри отъ своитѣ лошѣвини: лакомството и кражбата.

— Тази година, Цвѣтанка е ученичка и всѣкога расправя на другаркитѣ си колко лошо е човѣкъ да бѣде лакомъ и крадецъ.

Орманлиевъ.

ИЗВОРЪ.

Изворъ бистрий, срѣбровидний
Колко хубавъ ми си ти!
Надъ тебъ осена надвесенъ
Какъ вѣлшебно шумоли!

Ехъ обичамъ да погледамъ
Твоята бистричка вода,
И до тебъ да пообѣдвамъ
На зелената трѣва.